Viaţa familială creştină

Viaţa familială creştină

Cuvântul lui Dumnezeu conţine o mulţime de indicaţii pentru o viaţă familială binecuvântată. Cuvântul nu ne dă numai învăţătură teoretică, ci ne prezintă o multitudine de exemple care ne ajută să ducem o viaţă familială după gândurile lui Dumnezeu. Vom structura această temă în trei părţi şi ne vom preocupa pe rând de bunici, părinţi şi copii.

I. Bunicii

Dacă cercetăm Biblia, găsim puţine texte care vorbesc direct şi special despre bunici. Totuşi găsim câteva principii frumoase şi importante în istoria Naomei din cartea Rut. Comportamentul faţă de nora ei Rut, dar şi faţă de Boaz şi nepotul ei este o învăţătură pentru toţi.

O primă caracteristică importantă pe care o găsim la Naomi este discreţia faţă de nora ei. Acest lucru reiese clar din capitolul 2, versetul 2, în care iniţiativa pleacă nu de la Naomi, ci de la Rut. Naomi nu comandă, ci rămâne în planul secund şi răspunde întrebărilor lui Rut. Din nefericire, mulţi părinţi nu ţin cont de acest principiu. Ei se amestecă activ în problemele de familie ale copiilor lor căsătoriţi, în loc să rămână în planul secund. Dar dacă vin copiii cu întrebări, atunci părinţii, care au devenit bunici, au însărcinarea să le dea un sfat şi un ajutor.

În al doilea rând vedem că Naomi arăta interes faţă de lucrurile referitoare la Rut. În capitolul 2, versetul 19 pune întrebări, arătând interesul ce îl avea faţă de ea. Naomi nu critică, nu dojeneşte, ci vrea să ia parte la situaţia nurorii ei.

După aceste două moduri de comportament general al Naomei, găsim însă şi indicaţii speciale referitoare la poziţia ei faţă de Boaz şi Rut.

1) Comportamentul ei faţă de Boaz: aici remarcăm două lucruri. În capitolul 2, versetul 20, ea vorbeşte cu respect despre el şi îi dă cinstea care i se cuvine. În capitolul 3, versetul 18 dovedeşte că are deplină încredere în Boaz, viitorul ei ginere. Ambele trăsături de caracter ar trebui să fie găsite şi astăzi la părinţi.

2) Comportamentul ei faţă de Rut: şi aici vrem să indicăm spre două lucruri deosebite. În primul rând, Naomi îşi câştigă dragostea nurorii ei. Acest lucru rezultă clar din capitolul 4, versetul 15, unde se spune că semenii vorbeau despre dragostea lui Rut faţă de Naomi. În al doilea rând, Rut a luat locul fiilor pe care i-a pierdut. Prin moartea celor doi fii ai ei, Naomi a suferit o mare pierdere. Pentru o femeie din Israel însemna o mare ruşine şi pierdere a nu avea copii. Rut a umplut acest gol pentru Naomi; de aceea a avut un loc deosebit în inima ei.

3) Comportamentul ei faţă de nepot: În capitolul 4, versetul 16 avem un indiciu deosebit de frumos. Naomi se preocupa cu nepotul ei. Ea îi oferea protecţie şi dragoste. Bunicii nu au sarcina de a-şi creşte nepoţii. Aceasta este problema părinţilor. Fiecare bunic şi fiecare bunică se poate însă preocupa cu nepoţii şi să le dăruiască protecţie şi căldură. Ferice de cei care au bunici care îşi îngrijesc nepoţii în acest mod!

II. Părinţii

Ca exemplu pentru părinţi care şi-au educat copiii într-un mod plăcut lui Dumnezeu ne sunt prezentaţi Amram şi Iochebed (Exod 6.20). Ei au avut trei copii, care mai târziu au fost de folos în poporul lui Dumnezeu şi i-au slujit lui Dumnezeu. Această pereche este amintită în trei locuri din Scriptură, şi anume în Evrei 11.23, în Faptele Apostolilor 7.20 şi în Exod 2.1-10. În Evrei 11, accentul este pus pe ceea ce aveau comun cei doi părinţi, în Faptele Apostolilor 7, tatăl se află în prim-plan, în timp ce în Exod 2 este amintită într-un mod deosebit acţiunea mamei. De aceea vom structura acest capitol în trei părţi şi vom vedea ce indicaţii găsim pentru noi.

a) Părinţii împreună (Evrei 11.23)

Mai întâi atrag atenţia că pentru educaţia copiilor este foarte important ca părinţii să apară ca o unitate. Nimic nu este mai dăunător pentru dezvoltarea copiilor decât atunci când aceştia observă că părinţii sunt de păreri diferite în anumite puncte ale educaţiei. Copiii vor descoperi foarte repede acest inconvenient, pentru că ei sunt obervatorii cei mai dibaci. Dacă au descoperit la tata sau la mama un punct slab, atunci putem fi siguri că vor uza de această slăbiciune. Nu rareori, copiii reuşesc chiar să se folosească de unul din părinţi contra celuilalt. De aceea să fim foarte atenţi şi să apărem în faţa copiilor noştri ca unitate! Acesta este şi unul din motivele pentru care o despărţire are efecte catastrofale asupra copiilor.

Scurta relatare din Evrei 11.23 ne arată trei puncte importante. În primul rând se vorbeşte despre un pericol pentru copii, în al doilea rând despre harul şi dragostea Domnului faţă de ei şi în al treilea rând de responsabilitatea părinţilor.

Moise s-a aflat în pericol. Părinţii au cunoscut porunca lui faraon conform căreia fiul lor trebuia omorât. Faron este o imagine a diavolului. Ca părinţi trebuie să ştim: copiii noştri se află într-un mare pericol, pentru că prinţul acestei lumi vrea să-i câştige de partea sa. În acest scop se foloseşte de orice mijloc, aşa că trebuie să fim veghetori. Totuşi nu trebuie să ne temem de diavolul, pentru că Domnul Isus l-a biruit atât pe el, cât şi lumea. Cel care ne stă alături este mai puternic decât tot ceea ce stă alături de lume. Pericolul este prezent, dar Domnul poate şi vrea să ne ocrotească.

Amram şi Iochebed au observat un lucru: copilul lor era frumos, şi anume era frumos pentru Dumnezeu. Este de la sine înţeles că toţi părinţii îşi găsesc frumos bebeluşul lor nou-născut; dar suntem conştienţi de acest fapt: copiii noştri sunt frumoşi pentru Dumnezeu? El îi iubeşte pe copiii noştri şi doreşte mult să-i aibă pentru Sine. În Marcu 10.13-16 avem acel tablou plăcut despre Domnul nostru care Îi strânge în jurul Său pe cei mici şi îi ia în braţe. Pe de altă parte, acea relatare ne arată că acolo erau unii care stăteau în calea copiilor şi doreau să-i împiedice să vină la Domnul Isus. Copiii sunt de regulă gata să vină la Domnul, dar este o problemă serioasă, când noi cei mari le stăm în cale. Tocmai comportamentul părinţilor poate fi o mare piedică pentru copii de a găsi calea spre Domnul. Să cugetăm la acest lucru! Domnul doreşte să-i ia în braţe pe copiii noştri, pentru a le arăta întreaga Sa dragoste şi întregul Său har.

Părinţii lui Moise au văzut şi marea lor responsabilitate de a-l ascunde pe fiul lor. Egiptul cu Nilul este o imagine a acestei lumi, iar sarcina părinţilor este să-i ferească pe copiii lor de lume. Ca şi copii ai lui Dumnezeu suntem în această lume, dar nu mai suntem din această lume. Să

nu-i lăsăm pe copii să plece prea devreme şi mai ales nefolositorîn lume! Va veni destul de repede momentul când şcoala şi meseria ne vor cere copiii. Atunci însă avem siguranţa fericită că Tatăl îi ocroteşte (Ioan 17.15). Responsabilitatea noastră este însă să nu-i expunem nefolositor şi de bunăvoie influenţei acestei lumi. Trebuie să fim conştienţi că o despărţire de această lume practicată real ar putea însemna izolare pentru copiii noştri, iar aceasta nu este întotdeauna simplă. Ca părinţi trebuie să le oferim copiilor noştri suplimentul corespunzător şi să ne preocupăm cu ei. Această afecţiune aşa de importantă pentru copii trebuie însă practicată cu măsură. Prea multă afecţiune poate avea uşor ca urmare faptul că ei vor sta în punctul central, iar acest lucru nu este bun. Copiii trebuie să ştie să se preocupe şi singuri.

b) Taţii (Faptele Apostolilor 7.20)

În familia creştină, tatăl ocupă un loc important. De aceea Duhul Sfânt vorbeşte în Faptele Apostolilor 7 despre „casa tatălui“. Învăţături detaliate despre comportamentul taţilor primim din Efeseni 6.4: „Şi voi, taţilor, nu-i provocaţi la mânie pe copiii voştri, ci creşteţi-i în disciplina şi sub mustrarea Domnului“. Ne reţin atenţia trei puncte:

În primul rând, taţii nu trebuie să-i provoace pe copii la mânie. Există un pericol deosebit pentru noi taţii, deoarece din fire dorim să facem uz de pretenţia de a domni şi faţă de copiii noştri. Relaţia dintre taţi şi copii este o relaţie care ar trebui să fie caracterizată de dragoste şi căldură. Ca taţi ar trebui să fim foarte atenţi în mod deosebit să nu lăsăm firea să fie activă şi să nu ne purtăm nestăpâniţi faţă de copiii noştri. Copiii nu sunt paratrăznetul pentru supărarea taţilor, nici chiar atunci când taţii vin seara obosiţi şi surmenaţi acasă. Copiii sunt creaturi ale lui Dumnezeu şi ca atare trebuie să-i respectăm. În Coloseni 3.21, taţilor li se aminteşte să nu-i întărâte pe copiii lor. Şi aici există un pericol. Dacă îi criticăm mereu pe copii şi nu ne fac nimic pe plac, vor descuraja şi vor fi frustraţi. De aceea să fim pentru copiii noştri un exemplu prin comportamentul nostru şi nu o piedică de care s-ar putea împiedica!

În al doilea rând, taţilor li se cere să-şi educe copiii. Educaţia creştină înseamnă: copiii sunt îndrumaţi în direcţia corectă. Aceasta cere pricepere şi răbdare. Copiii nu trebuie exploataţi. Taţii ar trebui să fie atenţi şi să ţină cont de vârsta copiilor. Trebuie să le pretindem copiilor să facă anumite lucrări, dar să ţinem cont de creşterea firească şi spirituală.

În al treilea rând, Efeseni 6.4 vorbeşte despre disciplină şi mustrare, cuvinte dezagreate în lume. Oricât de importantă este rugăciunea pentru copiii noştri, totuşi ea nu va putea înlocui niciodată disciplina şi mustrarea. Disciplina nu înseamnă în primul rând pedeapsă corporală (de fapt taţii creştini nu trebuie să fie „bătăuşi“), ci disciplină înseamnă a pune o barieră clară copiilor atunci când aceştia acţionează greşit. Mustrarea are ca scop să arate copiilor drumul corect. Disciplina şi mustrarea sunt principii generale după care ne educă Dumnezeu; să folosim aceleaşi principii în educarea copiilor noştri!

Să fim atenţi să creştem copiii pentru Domnul şi nu pentru lume! Aspiraţia spre succes şi carieră în şcoală şi în meserie nu sunt cele mai înălţătoare ţinte din viaţa copiilor noştri. Important este să fie câştigaţi pentru Domnul.

c) Mamele (Exod 2.1-10)

Aici găsim indicaţii foarte frumoase în legătură cu mama unui copil. Mai întâi este amintit coşuleţul de papură în care a fost pus Moise. Iochebed ştia că trebuie să pună coşuleţul pe apa Nilului. Nu putea să oprească Nilul, dar totuşi ea l-a ocrotit pe copilul ei de apa Nilului. Astăzi este la fel. Copiii noştri sunt în lume, unde sunt înconjuraţi de multe pericole. Noi nu-i putem lua pe copii din lume şi nici nu putem împiedica pericolele. O luptă contra lumii în acest sens este sortită eşecului de la început. Lumea cu pericolele ei va rămâne. Totuşi avem o posibilitate să-i ocrotim pe copiii noştri. Vorbind în imagini, fiecare mamă are însărcinarea să împletească un coşuleţ în care copiii sunt ocrotiţi. Coşuleţul în care a fost aşezat Moise ne aminteşte de arca lui Noe pe care acesta a construit-o pentru a-şi ocroti familia de pericolul ameninţător. În legătură cu 1 Petru 3.20, arca şi coşuleţul ne amintesc de Persoana Domnului Isus. El ne poate ocroti copiii. Mamele care împletesc pentru copiii lor un coşuleţ, le prezintă acestora pe Domnul Isus şi arată prin trăirea lor în viaţa de toate zilele gândirea Sa. Copiii, care sunt întreaga zi împreună cu mama lor, observă cu atenţie comportamentul ei. În măsura în care mama trăieşte în părtăşie cu Domnul, copiii vor profita de acest lucru.

A doua caracteristică importantă este faptul că Iochebed alăpta copilul. Era hrănirea cu lapte de mamă. Dacă aplicăm aceasta la noi, acest lucru înseamnă că o mamă poate da copilului ei numai ceea ce este în ea. Acest principiu are valabilitate atât în lucrurile naturale, cât şi în cele spirituale. Mamele care alăptează sunt foarte atente la ceea ce mănâncă, pentru ca să nu le cauzeze bebeluşilor nici un rău. Mamele care au o gândire spirituală sunt precaute, ca să nu fie preocupate cu lucruri care sunt un dezavantaj pentru copiii lor. Ele le vor prezenta mai degrabă copiilor lor Persona Domnului Isus, pentru ca El să devină şi pentru ei mare şi preţios.

III. Copiii

Să ne preocupăm în încheiere de comportamentul copiilor. Copiii au relaţii cu părinţii şi contacte cu lumea. În ceea ce priveşte comportamentul faţă de părinţi, acesta trebuie să fie caracterizat de respect şi ascultare. Dacă sunt neascultători, atunci copiii fac o nedreptate conform textului din Efeseni 6.1.

În Evrei 11.24 găsim indicaţii importante referitoare la comportamentul copiilor noştri faţă de lume. În viaţa fiecărui copil vine clipa când va trebui el însuşi să aleagă şi să hotărască. Atunci, copiii poartă responsabilitatea şi trebuie să dea un răspuns la întrebarea cui vor să slujească, Domnului sau lumii.

Ce are lumea de oferit? Ea se arată pozitivă în ceea ce ne prezintă:

a) Moise putea deveni fiul fiicei lui faraon. Deci, lumea oferă onoare şi cinste, fără să ne spună că aceste lucruri sunt trecătoare.

b) Lumea oferă o mare varietate de tentaţii ale păcatului. Aceste tentaţii sunt diferite pentru fiecare. Dar să ne gândim: cine seamănă pentru carne va secera de la carne stricăciunea.

c) Lumea ne oferă comorile Egiptului. Aceste comori pot fi de natură materială, de exemplu bani, case, maşini, dar pot să fie şi bunuri spirituale, de exemplu cunoştinţă şi putere.

Dar nu numai lumea, ci şi Domnul Isus are de dat ceva:

a) Moise a preferat să sufere ocară împreună cu poporul lui Dumnezeu. Ce a însemnat acest lucru vedem în cei patruzeci de ani prin pustie. Dar acest popor a fost poporul lui Dumnezeu!

b) Moise a ales ocara lui Hristos. Aceasta este urmarea mărturisirii prin comportament, cuvânt, îmbrăcăminte şi alte lucruri. Dar această ocară a fost ocara Sa, adică ocara pe care a purtat-o Hristos când a trăit pe acest pământ! Această ocară a lui Hristos produce mare bucurie în inimile noastre.

c) Domnul oferă pentru viitor o răsplată. Deşi răsplata nu trebuie să fie motivul comportamentului nostru (ci dragostea Sa), totuşi ne putem bucura de aceasta.

Mulţi tineri cred că pot să-L aibă şi pe Domnul, şi lumea. Dar acest lucru nu este posibil. Fiecare personal trebuie să se hotărască cui vrea să aparţină. „Cale de mijloc“ nu există.

Să ne dăruiască Domnul tuturor din plin ca în relaţiile noastre pământeşti ca familie să „rămânem cu inima alipiţi de Domnul“! Atunci El este cu noi şi ne binecuvintează.

clickbible.org